

PARAULA DE VIDA

Agost 2025

«Perquè on teniu el tresor, hi tindreu el cor» (Lc 12,34).

L'evangelista Lluc ens transmet aquest ensenyament de Jesús, i ens mostra el Mestre amb el seus deixebles camí de Jerusalem, cap a la seva Pasqua de mort i resurrecció. Pel camí s'adreça a ells anomenant-los "petit ramat" (Lc 12,32), i els confia el que té al cor, les disposicions profundes de la seva ànima. Entre aquestes, hi ha el desprendiment dels béns terrenals, la confiança en la providència del Pare i la vigilància interior, l'espera activa del Regne de Déu.

En els versets anteriors, Jesús encoratja els deixebles a desprendre's de tot, fins i tot de la pròpia vida, i a no neguitejar-se per les necessitats materials, perquè el Pare sap prou bé què necessiten. Més aviat, els convida a cercar el Regne de Déu, animant-los a acumular «al cel un tresor que no s'acabi» (Lc 12,32). Certament, no és que Jesús exhorti a la passivitat davant les coses terrenals o a una conducta irresponsable en el treball; la seva intenció és treure'ns l'ansia, el neguit, la por.

«Perquè on teniu el tresor, hi tindreu el cor».

El "cor" aquí significa el centre unificador de la persona, que dona sentit a tot allò que viu; és el lloc de la sinceritat, on no es pot enganyar ni dissimular. En general, indica les intencions més arrelades; allò que es pensa, es creu i es vol realment. El "tresor" és el que té més valor per a nosaltres i, per tant, la nostra prioritat, allò que pensem que dona seguretat al present i al futur.

«Avui –afirmava el papa Francesc– tot es compra i es paga, i sembla que el mateix sentit de la dignitat depengui de coses que s'obtenen amb el poder dels diners. Se'ns empeny només a acumular, consumir i distreure'ns, presoners d'un sistema degradant que no ens permet mirar més enllà de les nostres necessitats més immediates»¹. Però en el més íntim de tota dona i de tot home, hi ha una recerca apressant de la veritable felicitat que no decep, que cap bé material pot satisfer.

Chiara Lubich escrivia: «Sí, existeix el que cerques: hi ha en el teu cor un anhel infinit i immortal; una esperança que no mor; una fe que trenca les tenebres de la mort i és llum per als qui creuen: no esperes i creus inútilment! No és endebades! Esperes i creus per estimar»².

«Perquè on teniu el tresor, hi tindreu el cor».

Aquesta Paraula ens convida a fer un examen de consciència: quin és el meu tresor, la realitat que més m'importa? Pot adoptar diversos matisos, com l'estatus econòmic, però també la fama, l'èxit, el poder. L'experiència ens diu que cal tornar contínuament a la vida veritable, la que no passa, aquella radical i exigent de l'amor evangèlic:

¹ Francesc, Encíclica *Dilexit Nos*, 218.

² C. Lubich, *Existeix el que cerques*, carta de juny 1944: *El primer amor. Cartas de los inicios (1943-1949)*, Ciudad Nueva, Madrid 2011, p. 54.

«No n'hi ha prou que un cristià sigui bo, misericordiós, humil, mans, pacient... Cal que practiqui la caritat que ens ha ensenyat Jesús vers els germans. [...] De fet, la caritat no és estar disposat a donar la vida. És donar la vida»³.

Cada proïsme que ens trobem al llarg del dia (a la família, a la feina, a tot arreu), l'hem d'estimar amb aquesta mesura. I d'aquesta manera viurem sense pensar només en nosaltres, sinó pensant també en els altres, vivint els altres, i experimentarem així la veritable llibertat.

Augusto Parody i l'equip de la Paraula de Vida

³ C. Lubich, *Juntos en camino*, Ciudad Nueva, Buenos Aires 1988, pp. 48–49.